

Een dag en een nacht zijn niet noodzakelijk stadia van een zich herhalende cyclus: meestal lossen ze ongemerkt in elkaar op, soms lijken ze gelijktijdig naast elkaar te stromen, en een enkele keer storten ze zich op elkaar. Bruisend. Dan is het alsof iemand voor je ogen door een ruit de kamer in gesprongen komt, maar als je de handen van je gezicht weghaalt, is het glas alweer dichtgegroeid. Wie ooit *in* die flits heeft gekeken, weet dat niets is wat het is. Een minuscule splinter, in de pupil genesteld, voegt aan je ogen een blik toe. Je zit op het San Marcoplein, je kijkt naar een kerk, maar je ziet paarden schuimbekkend door de lucht galopperen.

Overdag laat je je glimlachend door de stad drijven. 's Avonds sta je rokend aan de kade te luisteren naar de gezangen van de muggen boven het water. Je haalt diep adem, draait je om en loopt het pleintje op. Voor je voeten rinkelt glas en achter je oogleden vlamt magnesium op.

Campo San Francesco della Confraternita

Niemand herinnert zich wie de bomen heeft geplant. Misschien stonden ooit twee jongens op het plein. Even voordien hadden ze gebeden in de kapel. Met gesloten ogen. Ingekeerd. Bleek. Misschien hadden hun blikken elkaar toen al gekruist. Twee zwanenhalzen die even naar elkaar toe bewogen, tussen de andere hoofden door. Nu staan ze op het plein met de rug naar elkaar toe gekeerd: de ene jongen roerloos, de andere kijkend naar de gelakte deur. De ene jongen glimlacht, terwijl de andere hem weerkaatst ziet in de lak. De ene jongen draait het hoofd enkele millimeters opzij, nauwelijks merkbaar, maar voldoende om de andere jongen in beweging te brengen. Achterover buigend, alsof hij vertraagd valt. Tot de ene jongen hem kan opvangen in zijn ooghoek. Meer niet. Even halen ze de schouders op en gaan elk een andere richting uit.

Jaren later hebben de boomkruinen zich verstrengeld. Waar ze elkaar voor de eerste keer aanraakten, druppelt hars op de stenen. Druppel op druppel. Een stalagmiet, oprijzend uit de stenen. Hemelwaarts.

Campo Santa Maria Formosa

De koks in Venetië zijn even vingervlug als de Thaïse wonderdokters die erin slagen om, alleen gewapend met hun vingers, gezwollen en verdriet uit je lichaam weg te masseren. Het deeg laten ze tolleren op hun wijsvinger, en terwijl je blik wordt betoverd, plukken ze met hun andere hand groente en inktvissen uit het niets te voorschijn. Veelkleurige ringen.

Je neemt een hap en je mondholte wordt gestreeld.

De koffie achteraf is even donker en heet als de blik van de Venetianen. Terwijl je die opdrinkt, voel je weerloos hoe jongens- en meisjesvingers zich een weg zoeken in je broekzakken, je jas, je bloes.

Daarna zit je berooid, maar naduizelend te kijken naar de fontein die als een gekroonde vinger uit het plein steekt.

Als je je uitkleedt in je hotelkamer, vind je in je kleren, in zakken waarvan je het bestaan niet eens had vermoed, namen, adressen en telefoonnummers, geborduurd op vliesdun textiel dat nog warm is van een ander lichaam. In je handpalm ligt het te pulseren als een hart.

Campo San Giacomo di Rialto

Aubergines. Tomaten. Vijgen. Ananas. Pepers. Courgettes. Sla. Passievruchten. Een vrouw kijkt naar de vruchten, knielt neer, buigt voorover en bindt de schoenveters rond haar enkels. Een man kijkt naar

de vrouw en snijdt met één haal een watermeloen open. Druppelend tussen zijn vingers door. Even later legt de vrouw nadenkend een vingertop op de tong. De man veegt zijn mes schoon aan zijn schort. De aubergines donker blozend. De tomaten dooraderd. De vijgen opgezwollen. De ananas vol sap. De pepers strak gespannen. De courgettes glad. De sla wellustig krullend. De passievruchten mals tussen wijsvinger en duim.

Uit de fontein welt ononderbroken fluweelzacht water op.

's Nachts ademt het plein occurs een dikke, kleverige lucht uit die je nauwelijks van je af gewassen krijgt.

Campo San Beneto

Het is niet alleen de aarde zelf die gesteenten uit zichzelf te voorschijn perst. Soms wrikt een stad haar eigen stenen los, of duwen omringende gebouwen een plein op.

Wie een oor tegen de grond legt, hoort een stem. Gezangen die zich als bronwater onder de stenen hebben verzameld. Kan een keel zo'n ragfijn geluid voortbrengen dat ze erin slaagt scheurtjes te veroorzaken in ramen, muren, vloeren? Is het mogelijk dat onze ogen die stem zien? Een massief, bleek strottenhoofd dat uit de grond breekt?

We hebben het niet over ons hart gekregen om het strottenhoofd te verwijderen. We hebben het afgesloten met een bronzen deksel, omdat het onmogelijk is om dag en nacht in zuiverheid te leven.

Soms sluipen we 's nachts het huis uit en omarmen het strottenhoofd. Tot we vervuld zijn. Daarna gaan we naar de fontein. Voorovergebogen zien we hoe ons naakte lichaam, in het rimpelige water weerkatst, bekleed wordt met tientallen zuchtende, volmaakt om ons heen gedrapeerde lichamen.

Campo San Maurizio

's Nachts herinneren de stenen zich de warmte van de zon en van de neergevlijde mannen en vrouwen. Schaduwen, die zich 's avonds van de lichamen losmaakten, wachten gehurkt tot de nacht is gevallen. Sommigen gaan tegen de gebouwen staan en nemen poses aan, terwijl anderen over het plein flaneren, licht achterover gebogen als matadors. Tot de eerste schaduw voor een andere schaduw neerhurkt en de een de contouren van de ander traag met een tong of met een vingertop in de zwetende muur schildert. De ene schaduw na de andere in de natte kalk.

's Ochtends zuigt de zon de muren droog.

Een zilverkleurige wolk drijft over de trillende lagune weg. Ergens zal de wolk zich uitstorten en de mensen en het landschap oliën.

In het midden van het plein staat een graftombe. Iemand veegt het plein schoon, giet de resten van de nachtelijke arbeid in de tombe, en schroeft het deksel muurvast.

Campo San Samuele

Vergeet alles wat je weet. Alles is een leugen. De stad is een leugen. De gondels zijn leugens. De zwemmende jongen en meisje zijn leugens. Op een dag sprong de jongen als een dolfijn uit het water en op datzelfde ogenblik sloeg de winter genadeloos toe. Tijdens die sprong vroom het hele kanaal potdicht. De handpalmen en het gezicht van het meisje leken van kaarsvet. De jongen legde zijn handen op het ijs. Oog in oog. Ze strekten zich uit. Het was niet duidelijk wie op wie ging liggen, maar de ijskorst begon te smelten. En of het de zwaartekracht was, of liefde, een feit was dat de jongen door

het ijs heen zakte. Toen het water opspatte, bevroor het ter plaatse. Een plons in de vorm van een bloemknop.

We hebben de jongen en het meisje nooit teruggevonden – misschien was dat wel wat ze altijd hadden gewild.

Urenlang hebben we moeten werken om de bevroren bloemknop uit het ijs te zagen. Met onze laatste krachten hebben we het op het plein gesleept. Op die ene plek is het altijd winter gebleven. Maar raak het ijs één seconde aan, en je vingertoppen verschroeien.